

NIEUWSBRIEF

DECEMBER 2010

IN DIT NUMMER:

EEN JAAR NA DE OPENING 1

OLAF LEERDE ALLES EN DOET HET NU ZELF 1

JAN EN ANNEKE MARTENS TWEE VAN DE INITIATIEF-NEMERS 2

ZE WORDEN LOS-SER, EERST MOESTEN WE HET UIT ZE TREKKEN 3

ZWAAR? SOMS IS HET ZWAAR! 4

DE NIEUWE WEBSITE IS BIJNA GE-REED 6

VOORSPOEDIG EN GELUKKIG 2011 6

ARTIKEL EN ZIJN GESCHREVEN DOOR AAD NEKEMAN

FOTO'S EN VORM-GEVING JOS SPELBOOS

Een jaar na de opening

Het is alweer een jaar geleden dat de 12-Sprong is geopend. Wat is er in dat jaar allemaal gebeurd en hoe voelen de bewoners, ouders, begeleiders en omwonenden zich na dat eerste jaar?

Hoe kijken zij terug op het eerste jaar na de inge-

bruikname van de 12-Sprong. Is het leuk om zelfstandig te wonen? Voldoet het aan de verwachting, wat de ouders betreft? Is dit wat ze voor ogen hadden toen ze, inmiddels ruim 8 jaar geleden, met het project begonnen samen met de andere ouders?

Hoe is het om een bewoner te zijn van dezelfde flat waarin de 12-Sprong is gevestigd? Is het leuk als begeleider om deze jongeren dagelijks te begeleiden? In deze nieuwsbrief interviews met een bewoner en zijn ouders, begeleiding en omwonenden.

Olaf Leerde alles en doet het nu zelf

Het is mijn eigen huis, hè'

„Ik zei: als het me niet bevalt, kom ik terug. Maar het bevalt en ik weet zeker dat het de rest ook bevalt”, zegt Olaf Martens (30).

„We zoeken elkaar vaak op in de gemeenschappelijke ruimte maar ook in het appartement. Vrijdagavond is de vaste avond dat we allemaal bij elkaar komen. Als we bij elkaar zijn, doen we spelletjes, kijken naar Goede tijden slechte tijden. Ik zou het niet graag missen. 's Zaterdagavonds komen we eerst allemaal in de gemeenschappelijke ruimte bij elkaar.

Als die om half elf sluit gaan we naar een van de appartementen waar we dan tot twaalf uur blijven.”

„Ik dacht eerst dat het een woongroep zou worden.” Een soort gezinsvervangend tehuis. „Zoals de Ebbenhof in Passewaaij. Daar ging ik weleens naartoe, naar Paul Warnaar en Daan Taman, en ik heb er ook geloged. Paul en Daan zijn mijn vrienden. Er wonen er acht.” Het is een huis van de Van de Bentstichting. „Met Paul ben ik al bevriend vanaf dat ik een jaar of zes was.”

Maar op een gegeven moment had hij het daar wel gezien, zegt hij. Irritaties. Kleine ruzietjes. Ze zaten er ook nogal dicht op elkaar.

„Als ik niet in de Ebbenhof was, was ik thuis.” Aan de dijk in Beusichem. „We

hebben er katten, honden, kippen, ganzen, geiten, paarden.”

Hij was er aan toe om 'op m'n eigen te wonen'. Zijn broer was het huis (al) uit. „Nee, niet dat ik daarom ook weg wou.”

Hij dacht in het begin van de voorbereidingen dus dat de 12-Sprong een woongroep zou zijn, maar op een gegeven moment werd duidelijk dat iedereen een appartement zou hebben. „Dat vond ik best. Ja, het is een succes.”

Lander

Hij vertelt over het schoonmaaklijstje. „Maandag de boodschappen doen, dinsdag het toilet schoonmaken en stofzuigen, woensdag de badkamer, donderdag de keuken, altijd 's avonds ja, want overdag werk ik. Vrij-

- Kijk voor meer informatie op onze website.

- Ook kunt u daar lezen hoe u donateur kunt worden of een financiële bijdrage kunt doen.

Redactie:
Aad Nekeman
Johan Reesink
Theo Bekkers
Jos Spelbos

dagavond is een vrije avond. De was doe ik ook zelf, maar de begeleiding komt altijd wel kijken. Hier heb ik alles zelf geleerd. Thuis deed ik dat allemaal niet. Maar dit is mijn eigen huis, hè."

Olaf werkt bij Lander groenvoorziening. „Ik ben daar in 1998 bij gekomen." Hij deed verschillende dingen voordat hij in rayon 52 met daarin Beusichem ingedeeld werd. „Nu ik in Tiel woon, wil ik toch in Beusichem blijven werken. Ik ken het daar. We zijn met zeven." Twee anderen van de 12-Sprong werken ook bij Lander. „Ruben in Buren en Ronald in Lienden. We gaan om kwart voor zeven weg, ja, met z'n drieën. We fietsen naar het station en daar staat de bus.

We gaan dan alledrie een andere kant uit.

Ruben, Olaf en Ronald

Ik probeer om tien over vijf weer thuis te zijn, in de winter om vier uur. 's Zaterdags ga ik vaak naar mijn ouders. Paardrijden, de stal uitmesten, ik heb de hele dag wel wat te doen."

Hij lijkt tevreden met z'n leventje? „Ja, ik ben tevreden. Eén keer per maand

hebben we een vergadering van alle bewoners. De begeleiding is daar bij." Dan hebben ze het over huishoudelijke zaken, over het eten, over irritaties.

... 'We fietsen 's morgens naar het station en daar staat de bus. We gaan dan alledrie een andere kant uit'...

**Zelfstandig wonen,
wie wil dat nu niet?
Dat moet toch
iedereen kunnen?**

**De 12-sprong heeft
het succesvol
mogelijk gemaakt!**

Jan en Anneke Martens, twee van de initiatiefnemers

'We dachten: in zoiets gaan we ons vastbijten'

„We hadden steeds voor ogen dat het geen klein kamertje in een huis moest zijn", zegt Anneke Martens. „We hebben thuis veel ruimte, het is een dijkhuis. Eigenlijk had ieder veel privacy." Echtgenoot Jan: „We streefden iets na dat niet 'tehuisachtig' was. In Nieuwegein of Houten hadden ze ook zoiets, daar zijn we eens gaan kijken. Eigen appartementen in een woonunit." Anneke: „We dachten: in zoiets gaan we ons vastbijten. En het is uiteindelijk gelukt. Dit appartement hier is vijftienveertig vierkante meter groot."

Samen met Gonnie Warnaar, Ina Taman en Lily van Heteren waren ze de initiatiefnemers voor de 12-Sprong. Acht tot negen jaar geleden ontstond het idee. Het was soms 'vervelend' dat het zo lang duurde, maar ze hebben het nooit willen opgeven. Nadat ze

Anneke, Olaf en Jan in het appartement van Olaf.
..Ingericht in safaristijl...

die aantrekkelijke huisvesting daar bij Utrecht gezien hadden, benaderden ze wat toen nog de SPD heette, de Sociaal-Pedagogische Dienst; nu heet dat het MEE.

Safaristijl

We zitten in het appartement van zoon Olaf (30).

Na de koffie schenkt hij een cola in. We worden omringd door giraffen. Het appartement is ingericht in safaristijl. Olaf houdt van dieren, dat komt in de inrichting terug.

Olaf is in Zevenbergen geboren. Hij was drie jaar toen hij in Buren kwam.

Anneke: „We hebben op vijf plekken gewoond. Uiteindelijk kwamen we aan de Lekdijk in Beusichem terecht. Olaf was toen vijftien. Hij heeft één broer, Erik, die iets jonger is, nu zevenentwintig. Olaf heeft dus vanaf zijn vijftiende tot aan de 12-Sprong aan de Lekdijk gewoond. Zijn broer vloog uit, hij woont één kilometer bij ons vandaan. Tussen Olaf en Erik waren net zoals tussen alle broers de bekende confrontaties, zo gaat dat. Nu ze allebei ergens anders wonen, klikt het veel beter tussen die twee. Het klikt eigenlijk geweldig. Als ze nu bij elkaar komen, gaat het eigenlijk veel beter dan toen ze nog thuis woonden."

„Olaf was thuis heel...", begint Anneke. Jan: „...zeg maar strikt." Zij: „Hij wilde altijd hetzelfde patroon. Daar moesten de anderen eigenlijk in mee." Jan: „Hier in de 12-Sprong is Olaf veel soepeler geworden, flexibeler eigenlijk."

Ook de leiding had er een aanlooperperiode nodig. Jan schiet in de lach. „In het begin stond er nog weleens iemand van de leiding voor een deur en riep dan: wie woont er ook al weer achter deze deur? Maar de meeste kinderziektes waren er na een tijdje wel uit.”

De bus

Olaf werkt al jaren bij Lander Groenvoorziening, in het rayon (52) waar ook Beusichem in ligt. Anneke: „Dat was makkelijk, op de fiets er heen. Nu gaat hij er vanuit Tiel met het openbaar vervoer, de bus, naartoe. Dat heeft hij ook moeten leren.”

Ze vertellen dat iedereen in de 12-Sprong een persoonlijke begeleidster heeft waar een bewoner terecht kan als hij (zij) ergens mee zit. En er is een praktische begeleidster, vooral voor het huishouden. Die geeft tips maar helpt ook mee.

Elk jaar wordt er een handelingsplan opgesteld samen met de persoonlijke begeleidster. Daar staan leerdoelen in. Anneke: „Strijken, in groepjes koken in een appartement, met de begeleiding erbij, dat soort dingen.” Er zijn twaalf begeleiders die elkaar afwisselen. Elf vrouwen, één man.

De maaltijden

Jan was de eerste vijf jaar secretaris van het bestuur van de Vereniging 12-Sprong. Anneke zit sinds een jaar als plaatsvervangend penningmeester in de Stichting Beheer. Frans Zwarts is de penningmeester. Theo Bekkers is voorzitter.

Ze houdt verder 'de maaltijden' bij. Die worden gezamenlijk genuttigd. Er wordt per maand door elke bewoner voor be-

taald. Die bedragen variëren omdat de bewoners lang niet allemaal zeven dagen in de week die warme maaltijd in de gemeenschappelijke ruimte gebruiken. „Soms zelfs maar twee keer.” Als ze daar ontbijten en lunchen, moet daar ook – per maand – een bedragje voor betaald worden. Grote bedragen zijn het niet, de warme maaltijd kost enkele euro's en dan is er nog kleine bijdrage per dag voor bijvoorbeeld een drankje of fruit. Ze betalen trouwens ook een bedrag per maand voor het feit dat ze die gemeenschappelijke ruimte – twee geschakelde appartementen – hebben. Zo'n ruimte realiseren was (en is) verre van goedkoop: gas, elektriciteit, afschrijving.

Al die verschillende bedragen, dat moet voor Anneke een heel geregeld zijn? „Ja, je kunt wel zeggen dat ik er druk mee ben, maar Jan springt natuurlijk ook weleens bij. Het duurde wel even voor het systeem liep. Maar dat doet het nu.”

Ze worden losser, eerst moesten we het uit ze trekken

Bets Baas (64) en haar man Mijndert (67) wonen op de tweede verdieping van wooncomplex De Waarden, de etage onder de 12-Sprong. Er waren niet zoveel andere bewoners op het openingsfeest op 31 oktober 2009, maar zij waren er wel. „Want we wilden weleens weten wie er allemaal boven ons kwamen te wonen”, zegt Mijndert. Bets zei op die bewuste dag – over het feit dat jongeren met

een verstandelijke beperking tussen 'de rest van de burgers' wonen – dat ze dat heel goed vond. „Dat is het leven. Iedereen heeft recht om goed te wonen.” Mijndert: „Die mensen moeten toch ook kansen krijgen.”

Om die levensinstelling alle reden om met het echtpaar Baas te gaan praten, want dat openingsfeest is al weer lang geleden. Denken ze er nog zo over? Ja, zeggen ze volmondig. Bets: „Je weet: ze zijn wat luidruchtiger dan anderen en mogen graag springen en dansen.” Mijndert: „Als de burens van de begane grond in de tuin gaan barbecuen, dan doet niet één dat, maar drie tegelijk. Nou, dan doen we gewoon de balcondeur een tijdje dicht. Anders heb je ik weet niet hoe lang die stank binnen.” Bets: „Ik heb last van mijn longen. Maar ik maak van dat barbecuen geen punt. Je moet dat accepteren. Verdraagzaamheid, daar gaat het om in zo'n groot woongebouw als dit.” Mijndert: „Zoals overal heb je hier ook wel een paar mensen die altijd wat te zeuren hebben. Maar het is geven en nemen, zo hebben we er altijd over gedacht.”

In het begin van hun huwelijk hebben ze ook zes jaar op een flat gewoond, in de Burgemeester van Brakellstraat.

Bets: „Toen de vierde kwam, was het echt te klein en zijn we verhuisd naar een eengezinswoning in de Varikstraat, hebben we twintig jaar gewoond, en daarna, toen de kinderen het huis uit waren, hebben we zestien jaar gewoond in een kleinere eengezinswoning in de Wadenijenlaan. Altijd huurhuizen." Het appartement dat ze nu hebben is in één woord prachtig: 97 vierkante meter, een heel groot balkon, beneden enkele scholen voor speciaal onderwijs en uitzicht op de Waal – zeker bij hoogwater.

Lachen

Als ze het over hun eerste flatwoning in de Burgemeester van Brakellstraat hebben, memoreren ze de geluidsbelasting. Die was groot. „Wat wil je met houten vloeren? Je ving heel wat geluiden van de burens op. Maar dat was 1967. De tegenwoordige manier van bouwen en de verdere geluidsisolatie is hier prima voor elkaar. Wat een verschil met vroeger", zegt Bets.

Ze vinden het fijn dat de bovenburen het naar hun zin hebben. „Als je ze in de stad tegenkomt, zeggen ze 'hé, dat zijn onze burens'. Meestal zijn ze met een paar, of met hun moeder."

„We hebben ons er vanaf het begin voor opengesteld. O, opvoeden doe je soms ook wel een beetje. Kregen ze reclame in hun brievenbus, bekeken het en gooiden het weer terug op de galerij. Ja, dat zei ik dan tegen ze, en ook tegen de begeleiding. Niks bijzonders, toch? Er is er één die niet kan lezen. Riep-ie me op een keer en stond met een brief in zijn hand. Vroeg hij: wat staat hier en is het belangrijk? Ik keek en zei: ja, dat moet je aan je ouders geven." Ze schiet in de lach. „Boven ons woont Olaf. Die kan me toch lachen. Ik kan het niet nadoen, maar hij kan het lang volhouden. Het is wel aanstekelijk, hoor. Nee, ik heb niet aan hem gevraagd waaróm hij dan zo kan lachen."

De een kennen ze beter dan de ander. „Want de een is nou eenmaal huiselijker dan de ander."

Fitnessen

Ze zijn altijd ondernemend geweest. Als ze iets wilden weten: er op af! Hoewel ze qua gezondheid een paar aandoeningen graag zouden missen, zijn ze ondernemend gebleven. Mijndert fitnest, onder begeleiding, op woensdag, Bets op maandag en ze zwemt op vrijdag. „Je moet wat doen om dat ouwe lichaam nog een beetje in stand te houden, toch?" Bets heeft ook zitting genomen in de bewonersraad van de SVT – waar De Waarden ook onder valt – na een jaar 'proefgedraaid' te hebben.

Mijndert moest drie jaar geleden stoppen bij muziekvereniging KTVM, waar hij 41 jaar bij was. Bets speelt er nog steeds, al dertig jaar, op klarinet. Hun kinderen zijn er ook bij én...ook al weer hun kleinkinderen.

Mijndert was metaalbewerker bij Daalderop, Bets werkte tot zes jaar geleden bij een bruidsmodezaak in de Gasthuisstraat. En daarvoor? „Moeder."

Ze hoefden er niet lang over na te denken om van de Wadenijenlaan naar De Waarden te verhuizen. Mijndert: „Bets ging minder goed traplopen." Bets: „Ik donderde nog weleens van de trap, o sorry, ik viel er nog weleens af. Ik loop ook altijd met een stok."

Ze attenderen op de overkant, dat wil zeggen de andere zijde dan de Waalkant. Daar wordt door de SCW het wooncomplex 'De Vier Gravinnen' gebouwd. De witte voorkant ziet er fris uit. „Er komen ook een restaurant, een huisarts en een tandarts in, en laten die laatste twee nou onze huisarts en tandarts zijn..." Ze zeggen dat ze gehoord hebben dat ook in De Vier Gravinnen mensen met een verstandelijke beperking komen. „En net zoals hier op de derde etage."

Leven

Als iets duidelijk is, is dat ze vinden het geweldig getroffen te hebben met hun nieuwe huisvesting. En ook al zegt Bets aan het begin die ochtend 'Sorry, ik heb nog niet opgeruimd', er zullen genoeg mensen zijn die vinden dat dit juist wél opgeruimd heet. 'Maar', verklaart Bets, 'dit is een lééfhuys, geen toonkamer...' En daar gaat het, voor iedereen, om: je moet leven.

Zwaar? Soms is het zwaar!

Begeleidster Ester: 'Kantoorfunctie, niks voor mij...'

Ester van den Heuvel (30) is sinds de ingebruikname van de 12-Sprong persoonlijk begeleidster (pb) van drie bewoners, Sandra, Daan en Ruben. Maar als ze 'op' de 12-Sprong is, is ze er natuurlijk voor alle twaalf. Iedereen kan dan bij haar terecht, met vragen, voor advies, om vervelende ervaringen te spuien, om wat dan ook.

Zwaar? „Soms is het zwaar. Omdat er in een korte periode veel kan gebeuren. Het waren pittige tijden, die beginfase. We hebben ook heel veel op touw gezet. Hoe doen we het met het eten? Hoe met het huishouden? Al dat soort 'belangrijke' dingen. Er waren veel veranderingen in de beginfase. Er zijn een paar begeleiders weggegaan - om heel verschillende redenen. Dat gaf onrust bij de bewoners en meer werkdruk voor de begeleiders. De beginfase was ook lang. Nee, we hadden tevoren

geen idee hoe lang de beginfase, waarin alles z'n beslag moest krijgen, zou duren. Hoe dat was, de onrust bij de bewoners? Die uitte zich in snel geïrriteerd raken, of juist stil in een hoekje gaan zitten. Elke bewoner reageert nou eenmaal anders op bepaalde gebeurtenissen, of veranderingen. Dan was het samen zoeken hoe we daarmee goed moesten omgaan. Nee, ik heb nooit overwogen om weg te gaan, ook al waren het echt heel pittige tijden. De bewoners zijn een heel leuke doelgroep, het spreekt me aan. Dit zijn jongvolwassenen.

De 12 bewoners.

In de Bikkelpark, waar ik anderhalf jaar werkte, heb je drie groepen, ik had de oudste groep van zes a zeven mensen. Gemiddelde leeftijd? Tussen de vijftig en zestig. Twee waren er boven de tachtig. Ze hebben er een slaapkamer en een gezamenlijke woonkamer. Daar probeerden we het natuurlijk zo sfeervol en gezellig mogelijk te maken, maar toch. Hier hebben ze een eigen appartement. De Bikkelpark bestaat vijfendertig jaar, het is erg verouderd. De verhuizing van die bewoners naar De Vier Gravinnen van de SCW, hier aan de overkant, is prachtig voor ze. Net zoals de 12-Sprong zijn het geweldige voorzieningen, ik had nog nooit zoiets gezien. Alles is pico bello in orde. Als alles goed werkt en er goed uitziet, de ruimte de kleuren, de sfeer, de huiselijkheid, dan is dat toch prachtig..."

Ester is blij dat er nu een 'stabiel team' is

waarvan ze hoopt dat er weinig verloop zal zijn. „We hebben aan de nieuwe coördinator Silvia van Tintelen, iemand die het klappen van de zweep kent. Met dit stabiele team kunnen we de laatste puntjes op de i zetten." Ze zegt dat het voor een buitenstaander lastig is om te begrijpen hoe het werken met mensen met een lichte verstandelijke beperking is. Duizend en één dingen? „Ja, en dat keer twaalf." Voor de kleinste dingen moet je al vragen stellen, zegt ze. „Een voorbeeldje. Een bewoner zegt: ik ga vanavond weg, uit. Tegen iemand anders zou je zeggen: goed, veel plezier. Maar hier vraag je dan: waar ga je naartoe? Met wie? Hoe kom je er, hoe kom je terug? Meld je het nog even aan ons als je terug bent. Begrijp je?" Dit is, zegt ze, niet om te controleren maar om helder te krijgen of ze aan alles gedacht hebben.

Er zijn nog vier persoonlijke begeleiders voor de in totaal twaalf bewoners ('cliënten' is het eigenlijke jargon): drie vrouwen, één man. De enige man ook van de hele 'begeleidingsgroep'. Er zijn behalve de vijf pb's nog drie persoonlijke praktische begeleiders (ppb), die, in overleg met de pb's, zich bijvoorbeeld bezighouden met aangelegenheden als de hulp bij het huishouden. Om compleet te zijn: er is ook nog een leerling, die de opleiding SPW doet, sociaalpedagogisch werk. Elly Sniijders is clusterhoofd Betuwe van de J.P. van den Bentstichting en is na het vertrek van Diane Kaan en tot de komst van Silvia van Tintelen de tijdelijk coördinator van de 12-Sprong (geweest).

Ester was, voor ze naar de 12-Sprong kwam, werkzaam in de Bikkelpark, een woonproject dat vroeger 'gezinsvervangend tehuis' genoemd werd. En daar weer voor was ze zeven jaar in dienst bij een 'brede' organisa-

tie die werkzaam is voor mensen die lichamelijke, verstandelijke en/of psychische beperkingen hebben. Ester was er activiteitenbegeleidster en werkte altijd overdag.

Tot ze een 'omslag' in haar denken en ambitie merkte en woonbegeleidster wilde worden. Dat was niet meer alleen overdag, maar ook 's avonds en 's nachts. Op een bepaald moment was er het voornemen de organisatie anders van opzet te maken en Ester vreesde dat ze een 'kantoorfunctie' zou krijgen en dat ze niet meer midden tussen de bewoners zou staan. „Meer collega's waren daar bang voor. Dat het allemaal wat te hiërarchisch zou worden. Ik heb gehoord dat ze het nu, na een paar jaar, weer terug willen draaien." In ieder geval was dat plan destijds reden voor haar om van werkgever te veranderen en voor de J. P. van den Bentstichting te kiezen, in de Bikkelpark.

Koken is een van de vele taken. Gekookt wordt er door een pb (of ppb), samen met een bewoner. „De bewoner bepaalt wat er gegeten wordt. Er staat een uurtje voor het bereiden. Als een aantal niet lust wat die bewoner wil maken? O, er kan wel een beetje gevarieerd worden. Of er is nog iets van de vorige dag in de ijskast." Eten is voor de bewoners een hele serieuze aangelegenheid. Dat merkte de schrijver van dit artikel toen hij in de aanloop naar de 12-Sprong een kookles bijwoonde.

Kookles voor de bewoners

Er werd behoorlijk opgescheept en tijdens het eten bijna niets gezegd. Ester: „Daar was ik ook bij. Maar toen hadden ze ook goed honger, want het koken had nogal lang geduurd.“ „O, nu wordt er vaak volop gekletst aan tafel. Soms moet je zeggen: hé, neem je nog een hap? In het begin was het inderdaad wel vrij rustig aan tafel, het was de kat uit de boom kijken. Maar nu kennen ze elkaar, en elkaars interesses, dan wordt er vanzelf meer gepraat.“ De pb en ppb spreken, als ze 's middags om kwart voor vier komen, af wie van de

twee er zal koken. Dan heeft de ander de handen en - vooral - aandacht vrij om de bewoners na hun werk 'op te vangen'. „Soms komt er iemand binnen aan wiens gezicht je al kan zien dat ie een rottag heeft gehad, op het werk, of waar ook. Die wil dan spuien. Of ze staan te popelen om een leuk nieuwtje met je te delen. Ik ben dan wel de persoonlijk begeleider van drie bewoners, maar als ik er ben, ben ik er voor allemaal.“ „Alle bewoners“,

zegt ze, „hebben behoefte aan structuur, ze willen weten wat er komen gaat, hoe laat, waar? Enzovoort. Ik ken geen uitzondering. Daardoor kunnen ze ook wonen en hun leven leiden zoals ze dat leiden.“

Nogmaals een keertje die vraag: is het vermoeiend voor een begeleider? „Soms“, antwoordt ze, „na alle taken en alle gesprekken, dan vind ik het niet erg als ik in mijn bed lig.“

De nieuwe website is bijna gereed

- Wat is de 12-Sprong
- Visie en doelstelling
- Overgroep
- Hier wonen
- Begeleiding
- De voorgeschiedenis
- De naam 12-Sprong
- Financiering
- Een bijdrage doen?
- De zorgaanbieder
- Secretariaat 12-Sprong
- Met dank aan
- Nieuwsbrieven

Welkom bij de 12-Sprong

Er wordt op dit moment hard gewerkt om de website te vernieuwen. Was de website er eerst om iedereen over de voortgang van de opening van de 12-sprong op de hoogte houden en was er veel tijd nodig om deze up to date te houden.

Nu alles draait en de bewoners al een jaar lang genieten van hun appartementen is het tijd om de site te updaten en te voorzien van andere informatie. Informatie die actueel is, maar geen regelmatig onderhoud meer behoeft en toch alle belangstellenden van de juiste informatie kan voorzien.

Kijk binnenkort op www.12-Sprong.nl

Bovenstaand een voorproefje van onze nieuwe site. Met dank aan Erik Martens van Buren Dental die deze website belangeloos voor de 12-Sprong onderhoudt.

Voorspoedig en gelukkig 2011

De bewoners van de 12-sprong wensen alle lezers van deze nieuwsbrief een voorspoedig en vooral gelukkig 2011 toe en bedanken iedereen voor hun belangstelling en eventuele bijdrage in het mogelijk maken van hun zo zelfstandig mogelijk wonen in de 12-Sprong.

De vereniging hoopt dat velen donateur willen worden of op een andere manier de vereniging willen sponsoren.

